

színházi szakma figyelmét a friss kezdeményezésekre? Láttamozni tudjuk-e egyáltalán ezeknek a produkcióknak a létrejöttét? Észrevesszük-e a fiatal tehetségek feltűnését? A beérkezett, elkényelmesedett Kossuth-díjasok elsorvadását? Képesek vagyunk-e a kodi-fikált tekintélyeket elválasztani valóságos teljesítményüktől? Tudunk-e értékrendet fölláttatni?

Látszólag ellentétbe kerülök magammal és Max Wymannal, amikor őt idézve a kritikus ösztönére, megérzésére és „bensőjére” hivatkozom. Hogyan lehet a szubjektívizmusok összegezéséből objektív értékrend? Lehet. Épp abból lehet. Szakmai alapokon álló, írástudó, egészséges ösztönlények többségi véleménye igenis lehet mértékadó. Még akkor is, ha polemikus. A végigelemzett, „kibeszélt” polémiák kirajzolhatják az érvényes teljesítményeket. Az értékítélet legalább viszonylagos biztonságával megírt, stílusosan ékesszóló kritikák egymásutánja, amelyek szerzőik eltérő ízlésvilágát tükrözik – szerintem ez a normális kritikai élet kiindulópontja.

Ebben az összefüggésben nem tudom – és nem is akarom – elválasztani magamban a kritikust a lapszerkesztőtől. Bevallom, elképedve nézem az olyan orgánomot, amelynek szerkesztői gyors reagálásukkal, széles áttekintésükkel hivalkodva, látatlanul, előre eldöntött terjedelemben – mintegy formailag megelőlegezve az értékítéletet – havonta produkálják az előadások hosszú sorával igazolt kritikai kontrasztelektiót, még ha bulvárszinten is. Gyakorló szerkesztőként tapasztalom: egyetlen folyóiratot sem lehet megöltöteni hiteles kritikával, nemhogy – akárhányat. Ha nehéz is kimondani: nincs annyi írástudó, hiteles kritikus. (Ráadásul többnyire ugyanazok írnak mindenhol, ami szerintem nem egészséges, noha belátom, hogy jelenleg elkerülhetetlen, elvégre egyetlen orgánomot sem szabad – nem is lehet – megfosztani a kevés hiteles szakembertől. Mégis az lenne az optimális, ha a szakmai folyóiratok meghatároznák a profiljukat és az ennek megfelelő, saját kritikuskárdájukat.)

Kissé elszakadtam a kritikairás esztétikai, jelen helyzetünkben – őszintén szólva – affektálnak és ezoterikusnak tetsző problémáitól. Szándékosan tettem. Aktuális vitánkat tekintve valahogy úgy érzem magam, mint az egyszeri ember, aki azon töpreng, TGV-vel vagy intercitivel utazzon-e Ungonberekre, ahová egyáltalán nincs vasúti összeköttetés.

A Színház- és Filmművészeti Egyetem **drámapedagógia** szakdiplomát adó négy féléves továbbképzést indít pedagógusdiplomával rendelkezők számára.
A produkciós gyakorlatot és színházelméleti ismereteket hangsúlyozó 500 órás kurzus félévenkénti díja 88.000 Ft.

Jelentkezni 2003. június 10-ig lehet az alapidiploma fénymásolatát és önéletrajzot tartalmazó levélben.

Cím: SZFE 1088 Bp., Vas u. 2/c.

Felvételi beszélgetés júniusban.

ELŐFIZETŐI FELHÍVÁS

Egy évre 3000 forintért fizethető elő a SZÍNHÁZ. Előfizethető a Budapesti Postaigazgatóság kerületi ügyfélszolgálati irodáinál, a hírlapkézbesítőknél és a Hírlap-előfizetési Irodában (HELIR) Budapest, VIII., Orczy tér 1. Levélcím: HELIR 1900 Budapest, e-mail: hirlapelofizetes@posta.hu; vidéken a postáknál és a kézbesítőknél. Pénzforgalmi jelzőszám: 11991102-02102799-00000000, illetve a SZÍNHÁZ szerkesztőségében (1126 Budapest, Németvölgyi út 6. III. z., tel.: 214-3770) személyesen, valamint telefonon vagy átutalással (10402166-21624669-00000000)

Szeretnénk Önt is olvasóink táborában üdvözölni, egy viszonylag szűk, ám rangos szellemi kör tagjai között. Szerzünk, akikkel a lap olvasása révén megismerkedhet, a kortárs irodalom, publicisztika és grafika élvonalbeli képviselői.

Pénteken keresse az újságárusoknál, vagy fizessen elő az ÉS-re!

Előfizetési díj egy évre: 11 300 Ft, fél évre: 6300 Ft, negyedévre: 3366 Ft

Megrendelem az ÉS-tpld.-banidőtartamra.

Kérem, küldjenek részerm előfizetési csekket.

Név:.....

Cím:.....

A megrendelőszelvényt kitöltve küldje vissza címünkre: 1089 Budapest, Rezső tér 15. Tel.: 303-9211, Fax: 303-9241

The program for this year's POSZT (National Theatre Festival at Pécs) was put together by author Ákos Németh. Judit Csáki talks to him about the reasons for his choices, while László Zappe, Andrea Tompa and István Sándor L. deliver their rather passionate arguments against the selection.

The two reviews which follow are centred on opera performances: Lóránt Péteri saw *The Dwarf* by Alexander Zemlinsky and Arnold Schönberg's *Waiting at the State Opera House*, while András Csont analyzes the revival of Ernő Dohnányi's *The Voivod's Tower* at the Erkel Theatre.

A significant event took place at the Budapest Chamber Theatre: they produced an adaptation of *The Diary of a Madman* by Nicolai Gogol. András Forgách wrote the review, while Károly Bari talked to Lajos Bertók who acts the part of Gogol's Poprishtchin.

Other reviews of the month are by András Nagy, Balázs Perényi, Dezső Kovács, István Sándor L., Tamás Koltai and István Nánay; they saw for us respectively *The School of Fools*, adapted by Maladye – Theatre of Encounters, Péter Kárpáti's chasidic play *The Fourth Gate* (Radnóti Theatre), János Háy's *The Dad of Ferike Herner* (Third Theater of Pécs), Shakespeare's *Twelfth Night* (Nyíregyháza) and *As You Like It* (Eger) as well as Wedekind's *Spring Awakening* (Zalaegerszeg) and Shakespeare's *Othello* (Tatabánya).

Tamás Halász and Katalin Lőrincz contribute to our column on modern dance; they give their opinion on two ballets conceived and executed by two lady dancers (Márta Ladjánszky: *The Sword* and Bea Gold's *The Tamed Pilot*) and on *Blue Spring*, a new production by the Company Pál Frenák.

In relation to our discussion of the problems of criticism, we publish the Hungarian version of "Whose sound dies on the wind", an essay by Max Wyman, a well-known Canadian expert on dance.

In his note added to Max Wyman's standard-setting essay Tamás Koltai as editor and as practicing critic contributes to the discussion by relating these standards to the state of present-day Hungarian theatre criticism.

Playtext of the month is Pushkin's *Boris Godunov*, a new adaptation by Annamária Radnai and János Térey.